

tilfældet for katolikkernes vedkommende. En udtrykkelig bestemmelse herom er da også optaget i loven. For at sikre overholdelsen af denne bestemmelse er det fastsat, at de pårørende, der træffer bestemmelse om ligbrænding, skal afgive en erklæring på tro og love om, at der dem bekendt ikke foreligger en sådan hindring for ligbrænding.

Det andet punkt, hvor der er åbnet en udvidet adgang til at bestemme ligbrænding, vedrører lig af *dødfundne ukendte personer*. Det bestemmes herom, at politimestrene — i København politidirektøren — skal kunne træffe beslutning om brænding af sådanne lig. Ifølge erfaringerne vil det ofte være hensigtsmæssigt at brænde disse lig. En bestemmelse om, at ligbrænding i dette tilfælde ikke skal ske, såfremt kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor den pågældende er fundet, ønsker at foranstalte hans begravelse, blev indsat under behandlingen i landstinget, hvilket ministeren kunne tiltræde.

For det tredje giver loven en kirkegårdsbestyrelse adgang til at træffe bestemmelse om brænding af *lig eller ligrester, der opgraves efter fredningstidens udløb*. Efter den hidtil gældende lovgivning skulle sådanne ligrester nedgraves samlet og sømmeligt i samme gravsted eller andetsteds på samme eller på anden kirkegård.

Kirkeministeriet og flertallet af biskopperne er gået imod den nye regel, idet de især har henvist til, at ligbrænding efter den vil kunne foretages også i tilfælde, hvor det vides, at afdøde ikke ønskede sit lig brændt. Justitsministeriet har dog ikke kunnet anerkende denne betænkelighed, idet man finder, at den omhandlede brænding af ligrester et længere åremål efter begravelsen slet ikke kan sidestilles med den almindelige ligbrænding i forbindelse med bisættelsen. I landstinget tilføjedes dog med ministerens tilslutning en bestemmelse om, at brænding ikke må ske, såfremt den afdøde eller hans ægtefælle eller børn overfor kirkegårdsbestyrelsen har tilkendegivet, at ligresterne til sin tid ønskes begravet i en fællesgrav.